

2979

Spökeerier.

Ja' va' ute för ett äventyr här opepe. Ja' hade hört talas om då', men ja' trodde då' aldrig. Men en sommarkväll så' ja', att då' va' ett par hummar där, o' sen så' ja' dom där mönna gånge. O' ja' började sm'dra på då'. Di så ut som vaulia hummar. Men en gång på vinsten skulle ja' ligga där, o' då' va' m'naljust o' löse sniv. Nu skulle ja' se om di lämnade spår, men då' syntis inga spår efter dom, så då' va' inga vorkelia hummar.

Så va' mina sommerska, som
klagade över att hon inte kunde sova om nättarna,
för hon oroades. Min hustru fick dit o' ligga där om
nättarna. O' verkligen, om natten va' där en som
kom o' körde o' släkte va' dörrn. Senare sa' hon te'
mej, att ja' skulle ligga där om natten, o' då' gjorde
ja! "Men du får inte tala te' et!" sa hon. Ja' gick upp,
o' hon väddade te' mej, o' sen lae ja' mej. Rätt som då'
va', så kom då' alldeles ljudlös genom väggen o' lyf.
te på läckel o' lär ett mygökt barn mellan boinen
på mej. Sen for då' upp va' garben o' brakade, så he-
la takstolen ristes. Sen ble' då' lugnt. - Natten efter
gick ja' dit igen, o' då' mellan tre o' elva, så kom då'
o' kände te' dörrarna. Sen rätt som då' va', så va' då'
på garben o' brakade, som då' lott ä' hela taksto-

hon. - En natt te' skulle ja' gå dit o' "då ska' ja' fråga",
tänkte ja'. En sönda' så ja' te' min tustna, att föl-
ja må. "Ni kan bli' inne o' dricka kaffe, men ja'
ska' va' ute te' re'ss", så ja' te' lomma o' sommerska
O' på beständ te' kom då, o' ja' ropade: "Stanna!"
men då' stante inte. Då sa' ja', att då' skulle an-
tingen dra' å' eller trada fram o' säga, vem då' va'.
O' då' dro' då' å', o' hon har aldri' hört å' då' sin.

Ja' frågade en gammal karring, om
hon kunne säga, va' då' va'. "Jo", sa' hon, "då' va' vinn
karring, som bodde där, o' hon te' troli' en lort å' bar-
net. Hon sa', att barnet hade dött, men hon va' elti'
re'. Men barnets hu'e va' som korsat. Den karringen
kallade te' sig prästen o' uppskrade då' för honom,
så då' hade inte belövt komma igen. - Då' va' som
en kall käre löjels efter ryggen på mig, när hon stack ner
barnungen under täcket. O' den skrek o' sprallade o' va' så värde.

136.
Litteris och
Kyrkobokst. 1900

Uppst. Elin Jansson
ber. Olof Nilsson J. 1866.

Frollkarlarna i Fällskult.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2979

Harald i Fällskult hade åstakt sej o' lugga
fjärve' te' en fjärbränna te' en viss te', men han bör-
jade inte lugga. "Vä' länkes du på, som inte luggar?"
sa' di te' honom. "När te' en blir så ska' di få sin fjär-
ve'," svarade Harald. O' ve' den te' en vä' då' en liten röle
gubbe va' rakt hä', o' di lachade ut fjärve'.

En gång va' han o' byllnade rösla i Mö-
karnåla. O' när han gick ihring, så gick inte ellen över,
om då' så va' så löst som juvöcke. Di där ett' dö-
ringarna skulle va' på 't o'lika sätt, o' man skulle
läsa, när man gick ihring, o' så skulle man gå
av't.

Åke - Käll.

Den därre Muge-Kjell va' en uppsat-
ter man. Hans ägor gränsade te' en bonnes i Kört-
hult. Gjuren hade kommit in på varandras ägor,
o' Muge-Kjell o' Niess-Kört drabbade samman ve'
rågängen. Muge-Kjell hade sina pojkar mä' sej,
o' Niess-Kört sprang, för di va' övermäktia. O' di
sto häst bonnen, o' sen kom di i häkte. O' under den
ti'en di va' i häkte i Kristianstad, kom han ut för mä'
di där drängarna han löste ut sen. En da'sa' sonen:
"Näst vi kommer för rädda, så bekänner ja', för ja' vill
inte ligga här o' fylla". Då släppte Muge-Kjell sonen.

Ve' slättarehien kom Muge te'baka te'
Källboda. Ve' laian va' en poj, som skulle räpna opp.
Di kom Muge fram te' henne o' frågade: "Älar di om"

Kuge. Kjoll, o' vill di, att han snart ska' komma hem?
- "Nej, di ä' lika nöjda, om han blir borte den lufe
gubben", svarade jesän. På kvällen, när jesän kom in,
så va' gubben i stuan, o' då försto' hon, att då' va' Kuge.
Kjoll själv.

Så'n lät han lösa ut tjurarna, o' di arbe-
tade om daäarna o' stat om nättarna. En jul ble' di
övarner mä' Kuge, för di fick inte så mycket bränn-
vin di ville ha, o' då' sa' di: "På vi mycket brännvin jul-
aftan, så ska' inte du ha nå't nyårsaffan!" Så hade
di sist stölet hos Hans-Josing i Tulostoda, o' för honom
gick drängarna o' sa', att om di fick mat o' brännvin,
så mycket di ville ha, så skulle di säga, va' hans gods
blit' ä. Då' fick di, o' då' talade di om att di stölet, o'
att di va' Kuge-Kjolla drängar o' di hade varit där. Bland
annat hade di stölet ett par nya stölar där, o' nu
sa' di, va' di va', då' gjorde di. Då' första Hans-Josing

fick se dom, så lo' han dom o' slo' Muge på bruket mä'
dom o' sa': "Nu, du gudde, ä' syndskäppan föll, nu slår
Täjjen ä' rågen (rakon)." Sen ble' dä' förskräckli' ranns-
kan, o' di bröt upp i loggen o' överallt - o' bara tjua-
guds. O' om nästerna höllnade di upp en rysti' massa.
När di hade tillt nock, skulle di till Norge, o' dä' va' på
nyårsaftan. När brofrossen fick se dom, så han: "ja' hade
inte väntat nå'ra nyårsgäster." - Hur många års stuff
han fick, dä' vet ja' inte, men han kom nock hem
igen.

Vi' lilla Stige slo' två statyer ä' trä, o' den
ena va' Muge. Kjoll o' den andra Nisse. Nock. Den ena ha-
de en öra i hannen o' den andra en gästake.

Muge-Kjolla doter va' gift i Furabot, o' dit
hade di fört en massa tjua-guds.

En gifta sig till Komperstulla, o' dit hade
han mä' sig en del bolstrar, som va' bolua, o' som di

kände igen som sina. O' di hade tänkt o' skicka honom till
baka, men di fick en koper pengar, o' så fick han bli!

Jä' va' en bonne i Bräbult, som hade
en fin silvertanna. En pira dävifrån till inbjuden o'
trakterad å' Nuge-Kjell, o' han sa: "Ni ska ju ha en
fin silvertanna till din husbonnas?" - "Ja, då' ha di!"
- "Används di den?" - "Ja, när di har främmande."
"Va' har di ställt den? Vår du då'?" - "Nej, då' varken
kan eller vill jag säga." - "Du får så o' så mycket, om
du säger då." Nej, hon ville inte.

Magiska handlingar.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2979

Man lärde aldri söt mjölk utan att
lägga salt o' vatten i, för annars ble' korna förskrädda,
om di gick över rinnandes vatten mä' mjölken.

Var gång en ko hade kalvat, så lä' di
ullsvan i silen, o' sen skulle di sila genom svan,
så kunde ingen skämma mjölken.

Om man inte kunde få smör, när man
kämade, så skulle man ställa sej mitt på en bro
en torsda'snatt o' käma där, o' då fick man smör.

Första maj på morgnen skulle kärningen
stå naken i kodyrkan, o' kårna o' skrika: "Så vitt,
som detta skriket höres, ska' smör o' mjölk höra
mej te'!" Men då' skulle va' så tidi't, så inte an'ra
hördt då', för om ni'eu sa: "du ska' så Him heller", så
hade hon ingen maket.

Bara di kunne nappa ut lite' här
ur nå'ens kreativ, så skulle di trämma då' o' röka
blau' korna, så skulle all treonad gå över från den
an'nes kor o' över to' kaus.

2979

När di teckte blo'kov, så skulle di
glänta på dö'eu te' ett annat rum o' fråga, om
slut va' hemma. O' då skulle ni'eu svara: "Ja", så
gick inko korven sönder.